

עין משפט
נר מצוה

י"ב א ת"י פ"ד מהל' ביאת
מקדש הלכה י' טו עט;

תום' ימים

[illegible]

ה. ש"ך לעמוד שלפני זה.

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ס"א איצטער זיי אים שטערט מען ב'י. בערך אלן דערס
בעסערס (דף טה). פרייז מוהבא איילימא לעומתם הא
עומתם ז' כחב זיה והזי עומת ז' כחב זיה אלל לאו למחנתם
ומדסיפא למחנתם רישא נמי למחנתם מידי איריא הא בדאיתא והא

ממשי בדוקא ומוקי רישא וסיפא
במרי טעמי נישני כי הכא לעולם
לטומאמאן וסיפא אלטערין ליה וגראה
לי לתר דהדיס שיערי דהסני נחא
ליה לתר טפי דהיא גופא אלטערין
ממלומר דסיפא אלטערין ליה ומנא
דישא משה שאניה לריכה משוס סיפא
הכא לא מצי לשנויי כי הסם דמסיפא
גופא פריך ואלטערין לשנוי שיערי
דמסיפא ואי נמי לן דהסני מצי לא
לשנוי לשנוי כי הכא דהא מסקינ הכא
בדועל נדה כטמא מת לעצילתו ויובל
ביום ורב שימי מנהרדעא סעירא ליה
בדועל נדה כנדה לעצול בלילה
שעירקא פריך ליה מצרייטל צועל
נדה כטמא מת מצי לא לעצילתו לא
לטומאמאן וסיפא אלטערין ליה והדר
לטומאמאן מצרייטא דמינא צועל
נדה ויובל מת טעילתס ביום ולחי
לא הוה מצי לשנוי הסם לטומאמאן
דהא על כרח צועל נדה כטמא מת
מצי לעצילתו דמסקינא הכא והשם
מצי טעמא הוה כטמא מת לעצילתו
בדאי ע"מ כנדה הוה לכל מצי דמחי
לכדיא אל למאי דלא רבינוה קרא

[illegible]

המטבח משכב ומושב. אפילו עשר מצעות זו על גב זו וטומא מנת
איש מטמא אלה מגעו: **לשמה אוכלין ומשקין.** ולא לטמא אדם וכלים
שאר כל עושה משכב ומושב בגו' זו וזה וידה ומלרע שטומאמן
אף הטומאה לטמא אדם וכלים אבל צועל אדר כמי ציה (ויקרא טו)
כל המאכל אשר יאכל טמא עלי' יטמא

נחקו הכתוב מנומחה חמורה דמשכ
נדה ענמה שמעמח ארס דכתיב
(סס) וכל א אשר יגע במשכנה וגו'
והביאו לננומחה קלה לעמח אולכין
ומשקין לעמח לענומחה חמורה לישוק
קרא מיניה ואנא ידענא דמשכנו
טמא משכב נדה דהא כתיב וזהו
נדהה עליו (סס) ועד שאנא מפרישו
מעומחין ציור. ופאר כל ארס נכנסין
ויולאין אללו וסחור מנומחא מנא
ולא יסיו כל ארס נכנסין ויולאין אללו
שנא ימות מת עליו: הוהרה היא
נציבור. דכתיב איש נדה ואין ליבור
נחמין וויסא ככבורים כוליה קרבן
ליבור ואין קרבן שלו דוחא וזהו
הנומחה שהרי זמנו קבוע וקרננו
מלי צו: דחיה היא נציבור. אף
על פי שהקרבן ליבור דוחא וזהו
קבוי הוהרה ולא הינה נמור (ה) אלה
מה דמצינו להדורי מהדרינן שיעשה
בטהרה: כההוא ציוא אכ. שעינד כחותו
יוס דכילי עלמא סחורין עבדי ממדים
דכהוא יומא אע"פ שקרבן ליבור הן:
דכל

דאמרי אפי' היכא
ההוא בית אב פליג רב נתמן ואמר עבדי נמי טמאין
דכל

כ' ו' י"ל דקדושה הפשוטה נקט וז"מ אי הוה משני ליה לטומוחא
 בעטמא מת לטביחלו כדמשקין הכל וכיון דדמי לטביחא דמי נמי
 חזא מת ומי חמור מבושל דהוה שטעון הוהא ג' ו' ומטמא כלי
 שטמאין במת כלים במת ואדם שטמאין שטמאין ו' וכו' ושמה
משפטי משפטי ומושב במופאה קלה. כאן חזר בו רש"י מהמ
 שכן חמור מחמיר שכן עושה משכב ומושב וכו' משמע דמזרע
 ג' שער פרט לבית הסתרים ודין הוא נאמר חגלחת בימי ספרו
 ת הסתרים אף חגלחת האמורה בימי גמרו פרט לבית הסתרים
 ביאה נקל בימי גמרו שמתמא משכב ומושב וכו' ומירק רש"י וגם
 היינו לטמא דאין ובגדיו וההיא דת"כ מירי לטומאה קלה
 (ג) וזה וז שצין מוטמא בציחא עושה משכב ומושב אכן המנוגעת
 ולא אכן המנוגעת ממעט התם מוטמאה חמורה והכי נמי נמעט
 כב ומושב לטמא אכולין ומשקין ולא כשאר משכב ומושב שעושה
 (כ) כמו שפרש"י כאן והוא דאלו דברים מוקי לה במזרע בימי
 גמרו דברים (דף פא:) וכאן לא שצ"ל וזה הושה על מה שפי' החוס'
 ומיפקר מה לזכ שטמא משכב ומושב לטומאה חמורה חתמא דהכי
 ומיפקר מה להלך השוה שבהן שטמאין כלי חרס בהיסט דאף בעל
 בוחס (וגה דף ג.) מה היא מטמאה כלי חרס אף הוא מטמא כלי
 ל' דטומאה חמורה ומעטיה מהזב וטומאה קלה מטמא בהיקשא
 לזכר לרבות מזרע למעיינותיו וכו' ואיפקא מזרע לזב גמור ויהא
 דהזב ומושב ומעטיה וקוץ מיעוטא לטומאה חמורה והיקשא לטומאה
 היא בציבור. תימה דבזבוחי ר"פ כל הפסולים (דף ג.) קאמר
 דר' דהא דקאמר רבא הכא עומאה הימר היא זאת אומרת וליה
 לזריקין לומר דלא ס"ל כהם מתניין אלא ההיא דהם לענין פסח
 דע שאל שמי עלי ליהוי נעצר הפסח וזהא קרי אע"פ שצין טבול
 כי כרת ולי אומרת ביה חקתא שנת איהא אידי ועלי פשה שיש
 מ"מ דקסבר עולא רובן זבין ונעשו טמאי מהים הואיל והזבחו לטומאתן
 דילמא הכי קאמר מה רובן טמאי מהים וכו' ואכתי לא דמי מזרע
 לזרעה איפקא מתכבדא וכו' ויזון דהסל לענין פסח איירי איכא
 במת וטומאה מ"מ כיון דלאו כל היסל מיימו חד פסח דשטופות
 ושטופות וכו' שחמט לקמן בסמוך (דף ד.) דלילי על הארץ אע"פ דיומא
 דקרבן יחד הוא המאכלין דקאריין לכולי עלמא וכו"ש דיומא טפי
 דמאי נפקא מינה בההוא דיוקא אלא משום דרבא סבירא ליה
 סה וכו' דשמיא דשניין הכא דיומא בסמוך אליהו נצילי על אהרן
 וימנא קביע להו ודחו שנת וטומאה מודה הוא דמהדרין אע"פ:

מסורת הש"ס

(א) לקמן פה. שבת קכא.
(ב) פסחים 5:1. (ג) [לקמן 1:
מז: פסחים עז, ענז, פ.
וכחסי לג.]. (ד) [5:1 המוגע].
(ה) [5:1 כרכ ששח].
(ו) [לקמן דף נא].

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה דמרי' כו'
ולאו סימנ' גמור הוא וכל
כו' :

גליון הש"ס

תוס' ר"ה שמשמא וכו'
והר"ר משה מפונטיווא
פ"י. עין חר"ס פ"א מ"ג
דלילים:

מוסף רש"י

[illegible]

זכרים 77.